

Het geheim van het oude strandhuis
Isolde Boers

HET GEHEIM VAN HET OUDE STRANDHUIS

ISOLDE BOERS

Het geheim van het oude strandhuis
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Isolde Boers

Omslagontwerp en illustraties: Mariska Maas (Rubre Art)
Inhoudelijke redactie: Midgard Manuscripten &
Paulien Rijnveld
Tekstredactie: Paulien Rijnveld

Eerste druk september 2021
ISBN 978-94-92585-89-9
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR JULIETTE EN FAY ROBIN

Blijf dromen.
Dromen komen uit!

'IF YOU CAN DREAM IT, THERE IS SOME
WAY TO DO IT.'

(Walt Disney)

BOEM!

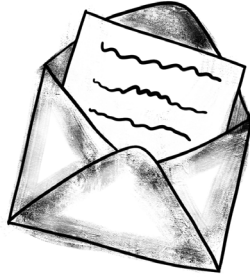
Een harde knal.

Fel licht.

Daarna is het donker en is er helemaal niets meer...

Ze schrikt wakker. Ze is bezweet en zit rechtop in bed.

Ze droomde weer over het ongeluk van toen. Het is al jaren geleden. Ze was nog zo klein. Ze kan het zich niet meer herinneren. Maar in haar dromen gebeurt het iedere keer weer.

De brief in de zeegroene envelop

‘Hai Spookje, mag ik eerst even mijn jas uitdoen?’

Ik kom net terug uit school en Spook begint me meteen kopjes te geven en te miauwen. Het lijkt of ze alleen thuis is.

‘Mam, ben je boven?’

Er komt geen antwoord. Ik dacht dat mam thuis zou zijn vanmiddag. Het licht boven de tafel is aan en het is lekker warm in huis. Nou ja, misschien is ze even naar de winkel.

‘Kom Spook, dan gaan we op zoek naar iets lekkers!’ Spook draait nog steeds om me heen. Ik laat mijn tas op de grond vallen en til haar op. Dat huiswerk komt straks wel. Toch vreemd dat er niemand is, ik heb ook geen appje gehad. Samen met Spook loop ik de kamer in. Er ligt een briefje op tafel. Boven op een grote zeegroene envelop waar mijn naam op staat.

Het briefje is zo te zien van mam.

‘Hoi schat,’ staat er. ‘Pap en ik zijn even naar oma, die voelde zich niet zo lekker. We zijn op tijd terug om samen te eten. Er is post voor je! Voor ons ook trouwens.’ Nou, dat hadden ze toch even kunnen appen...? En post, voor mij. Wat ouderwets... Maar zou dit dan eindelijk...?’

‘Spook, eerst wat drinken. Wat vind jij?’ Spook vindt alles prima en zit heerlijk op mijn arm te spinnen. In de keuken zet ik Spook neer en schenk een groot glas ijsthee in. Spook springt op het aanrecht en kijkt me aan.

‘Wil je een snoepje, meisje?’ Ik geef haar een katten-snoepje en ga terug naar de envelop op tafel. Weer een zeegroene envelop. Zou er dit keer wel in staan wie mij altijd die verjaardagskaarten stuurt? Spook komt op een holletje achter me aan en draait rondjes om mijn benen. Ik haal eens diep adem en maak voorzichtig de envelop open. Er zit een brief in, in een ander handschrift dan de kaarten.

‘Lieve Chiara,

Ik ben Quentin Q. en ik woon in een groot, oud huis in de duinen in St Ives, in Cornwall, Engeland. Het is een oud huis, waar ik al heel wat jaren woon. Het is een groot huis met een zolder vol oude spullen. Een jaar of twee geleden vond ik daar een doos met daarop jouw naam, CHIARA.

Er woont hier niemand die Chiara heet en ik heb daarom de doos opengemaakt. Ik was natuurlijk ook nieuwsgierig naar wat erin zat. Boven in de doos lag een envelop met een brief. ‘Voor wie deze doos openmaakt’, en in de brief staat dat de inhoud van de doos echt alleen voor Chiara bestemd is. En er stond een telefoonnummer in.

Dat nummer heb ik gebeld. Ik kreeg Hugh Campbell aan de telefoon, de notaris hier in St Ives. Van hem hoorde ik waar jij woont en dat jij de doos zelf moet komen ophalen. Maar je moet wel dertien jaar zijn. Het leek Hugh en mij het beste om te wachten met contact opnemen tot je dertien zou zijn. Als het goed is ben je nu een poosje dertien.

Chiara, ik wil je uitnodigen om binnenkort een weekje bij mij te komen logeren. In het oude huis in de duinen. In St Ives zijn er genoeg leuke dingen om te doen. Maar het gaat natuurlijk om de doos, die ik je dan zal geven. Ik zal dan ook mijn neef Paul uitnodigen, hij is net zo oud als jij.

Hugh en ik zullen ook contact zoeken met je ouders, zodat ze weten door wie je bent uitgenodigd en dat het allemaal echt veilig en vertrouwd is. Ik weet zeker dat het belangrijk voor je is om hier te komen en te kijken wat er in die doos zit.

Ik hoop dat je binnenkort zult komen.

Hopelijk tot snel in St Ives!

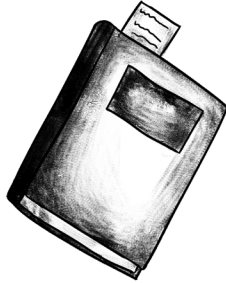
Groet,

Quentin Q.

(quentinquinn@gmail.com)

O, oké, dit had ik niet verwacht. Wat een raar verhaal. Wie is Quentin Q.? En hoe kan er opeens een doos met spullen voor mij op zijn zolder liggen? Die kan hij toch gewoon opsturen? Of naar me toebrengen als hij vindt dat ik die doos zo nodig moet hebben? Wat zou er eigenlijk in zitten? Moet ik helemaal naar Engeland toe? In mijn eentje? En een neef Paul? Die ken ik toch ook niet. En waarom heb ik opeens zo'n raar gevoel in mijn buik?

'Spook, wat moet ik doen?' Spook spint onverstaanbaar verder.

Brieven en boodschappen

Langzaam stop ik de brief terug in de envelop, ik heb hem inmiddels al drie keer gelezen. Toen ik de envelop zag, hoopte ik even dat nu eindelijk duidelijk zou worden van wie ik toch ieder jaar op mijn verjaardag een kaart in een zeegroene envelop krijg. Dezelfde kleur als deze. Maar het handschrift klopt niet, en de kleur pen ook niet. De brief van Quentin Q. is in het zwart geschreven. De verjaardagskaarten en de briefjes die ik de laatste tijd steeds vind, zijn met zeegroene inkt geschreven. En in een ander handschrift dus.

Op mijn kamer staat een kistje, met daarin een verzameling verjaardagskaarten. Mam heeft die bijzondere verjaardagskaarten altijd voor me bewaard, in dat kistje. Er staat niets bijzonders op, altijd hetzelfde: *'Happy birthday, dear Chiara'*. Vroeger, toen ik leerde lezen, begreep ik niet waarom ik dit niet kon lezen. Tot mam me uitlegde dat het Engels is en

dat ik in Engeland ben geboren. Ook zij en pap weten niet van wie die kaarten komen. Er staat geen naam op en ook geen afzender.

Iemand die mij of mijn echte ouders kent zou je denken. Maar dat kan niet, want er was in Engeland niemand die voor mij kon zorgen. Daarom ben ik geadopteerd. Door die kaarten vragen we ons wel elk jaar af hoe het precies zit. Pap dacht de laatste keer, toen ik dertien werd, dat de kaarten misschien wel door een notaris gestuurd worden. Maar dat vond mam maar een stom idee, want volgens haar zou een notaris er altijd een naam en een adres in zetten. Ze begonnen er bijna een beetje ruzie over te maken, toen ben ik maar weggelopen.

Weet je, laat ik het er straks eerst maar over hebben met pap en mam. Schreef mam niet dat zij ook post hebben gekregen? Misschien hebben zij ook wel een brief van Quentin Q. ontvangen...

‘Hoi, we zijn er weer.’ Mam steekt haar hoofd om de hoek. ‘Hé, wat ben jij nou aan het doen?’

Ik zit op de grond in mijn kamer met om me heen allemaal kaarten en kleine papiertjes. Mam komt wat dichterbij en gaat op haar hurken zitten.

‘Zijn dat al je verjaardagskaarten uit Engeland?’

Ik knik. ‘En al die vreemde briefjes die ik de laatste tijd overal vind, weet je wel?’

‘Mag ik erbij komen zitten?’ vraagt mam en

terwijl ik knik gaat ze voorzichtig tegenover me op de grond zitten. Ze steekt haar hand uit naar een van de briefjes. Er staat een tekening van een schelp op en een Latijnse naam '*Charonia Tritonis* (familie: *Charoniidae*)'.

'Die vond ik laatst in mijn biologieboek, toen we het over zeedieren en schelpen hadden. Dit is een tritonshoorn en die komt veel voor in de buurt van Australië.'

'Ah, en deze?' Ze pakt een post-it waar een auto op getekend staat.

'Die zat in mijn aardrijkskundeboek. We zijn bezig met de kusten van Europa en deze zat op een foto van kliffen ergens in Noorwegen of Ierland of zo geplakt. Best raar. En deze zag ik net pas. Die stak uit mijn boek van Nederlands.' Ik geef mam het briefje aan.

'*"Ken je verhalen over zeemeerminnen?"*' leest mam langzaam voor. Ze kijkt me verrast aan. 'Je hebt toch een keer een boek uit Engeland gekregen met allemaal verhalen over zeemeerminnen? Heb je dat nog ergens?'

'Ja, ik wilde het pakken, maar eerst dit briefje vergelijken met de rest...'

'En zat dit briefje ook weer bij een toepasselijk hoofdstuk?'

Ik sta op om het boek te pakken, het ligt nog opengeslagen op de bladzijde van het briefje. 'Kijk, hier. Nou ja zeg, het gaat over mythen en legenden.' Ik kijk mam een beetje verward aan. 'Hier zijn we nog lang niet...'

‘Ik vraag me af waar die briefjes toch vandaan komen.’

‘Heb je dit al gezien?’ Ik pak er een verjaardagskaart bij. ‘De kleur inkt is hetzelfde, en het handschrift ook. Kijk!’

Mam pakt het briefje en de kaart aan en kijkt van het een naar het ander en weer terug.

‘En die brief,’ ga ik verder, ‘die vanmiddag bij de post zat, is op dezelfde kleur papier geschreven als al deze briefjes.’ Ik wapper met de brief voor mams gezicht.

‘O ja, die brief.’ Mam begint opeens heel blij te kijken. ‘Was dat een interessante brief? Mag ik, mogen wij weten wat erin staan? Wij hebben ook een brief gekregen en volgens mij is het heel leuk.’

Ik wil mam de brief geven, maar ze staat al op. ‘Kom,’ zegt ze. ‘Doe alles maar terug in het kistje, pak het boek over zeemeermijnen en de brief en neem alles mee naar beneden. Dan gaan we het er eens gezellig over hebben.’

‘Ja maar, ik heb huiswerk...’

‘Daar was je toch al niet mee bezig. Volgens mij is dit veel belangrijker, vind je ook niet?’ Mam loopt naar de deur en is al bijna beneden.

‘Ik kom eraan!’ roep ik terwijl ik alle kaarten en briefjes verzamel en weer in het kistje stop. Waar staat dat boek eigenlijk?

Mam zit al met een brief uitgespreid voor zich aan tafel.

‘Wat zal ik voor je inschenken, Chi?’ vraagt pap. Hij heeft twee glazen wijn bij zich. ‘Cola? De pizza’s komen over een uurtje.’

‘Ja, we hebben maar pizza besteld,’ knipoogt mam. ‘Er gebeuren zulke spannende dingen, ik heb geen zin om te koken. We gaan het vieren met pizza!’

Ik plof in mijn stoel, ben een beetje beduusd door alles, het gaat een beetje snel. Wat gaan we vieren?

‘Van wie hebben jullie een brief gekregen?’ vraag ik.

‘Van ene Quentin Q. uit Cornwall,’ zegt pap en hij kijkt er stralend bij. ‘Volgens mij ga jij binnenkort raadsels oplossen.’

‘Maak het nou niet zo spannend.’ Mam ziet dat ik hier helemaal zenuwachtig van word. ‘Eigenlijk hebben we twee brieven gekregen, eentje van Quentin en eentje van zijn notaris. En jij?’

‘Ik heb ook een brief van Quentin Q. gekregen, hij heeft me uitgenodigd om naar Cornwall te komen,’ gooi ik eruit. ‘Hij heeft iets voor me. Maar...’

‘Cornwall is prachtig, lieve meid,’ zegt pap. ‘Vroeger kwamen we daar vaak, je gaat het daar echt leuk en mooi vinden.’

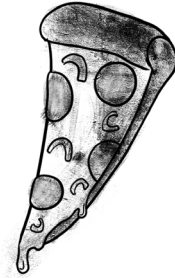
‘Cornwall is een magische plek.’ Mam knikt en kijkt een beetje dromerig voor zich uit. ‘Het einde van Engeland. Daarna heb je alleen maar zee. En jij houdt van zee.’

‘En St Ives, die Quentin woont toch in St Ives?’ Pap pakt de brief onder mams neus weg. ‘Ja, St Ives. Dat is een ontzettend leuk stadje!’

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen. Als Cornwall zo leuk en bijzonder is, waarom zijn we er dan nooit op vakantie geweest? Ik zak onderuit in mijn stoel en staar naar mijn zeemeerminnenboek.

Mam kijkt mij aan. Ze vouwt de brieven op en stopt ze weer terug in de envelop. 'We zijn veel te enthousiast, Huug. We gaan te snel,' zegt ze. 'Ik ga het aan je uitleggen, Chiara.'

De bel gaat.

Ik ga dus naar Cornwall

De pizza's zijn bezorgd, pap heeft nog wat wijn en cola ingeschonken en kijkt verlekkerd naar zijn pizza. Zo'n Amerikaanse, hij neemt altijd een extra grote met veel kaas en heel veel pepperoni. Ik kijk maar naar mam, pap is voorlopig niet aanspreekbaar.

'Toen jij nog een kleine baby was, hebben jouw ouders een auto-ongeluk gehad dat ze niet overleefd hebben. Dat weet je toch?'

Ik knik.

'Volgens mij zit in de map met papieren ook nog een krantenartikel over dat ongeluk...' zegt pap met zijn mond vol pizza.

'Klopt, maar er staat een beetje een nare foto bij, vooral als je weet wat er gebeurd is en dat Chiara ook in die auto zat. Ik kijk er liever niet naar.' Het lijkt wel of mam het een beetje moeilijk vindt om te zeggen. Ik moet ook even slikken, laat die foto nog maar

even zitten. We hebben allebei onze pizza nog niet aangeraakt.

‘Er was geen familie en er waren geen vrienden van jouw ouders die voor jou konden zorgen,’ vertelt mam verder. ‘Toen heeft het adoptiebureau ons gevonden.’

‘Ze vertelden dat ze een plek zochten die ver genoeg van Cornwall vandaan lag. Het is altijd wat vaag gebleven waarom precies.’ Pap haalt zijn schouders op en pakt weer een pizzapunt. ‘Weet je, als je daar nu over nadenkt, klinkt dat heel raar, maar toen dachten we daar niet zo bij na. We waren gewoon heel blij dat we zo’n lief kindje kregen. Misschien zit er nog wel een brief van de notaris bij die stukken, weet jij dat, Rosa?’

‘Waar was dat ongeluk?’ Ik weet eigenlijk niet precies wat er is gebeurd, toen, lang geleden, met mijn ouders. Natuurlijk weet ik dat pap en mam me geadopteerd hebben en dat De Vries niet mijn echte achternaam is. En ik weet ook wel van een auto-ongeluk. Ik zat ook in die auto. Ik denk dat mijn nachtmerries te maken hebben met het ongeluk. Maar niemand heeft me ooit verteld hoe het echt zat. Ik heb er ook niet naar gevraagd. Terwijl ik mijn eerste pizzapunt pak, vertelt mam me alles wat zij en pap weten. Eerlijk gezegd is het niet zoveel.

‘... dus,’ zegt mam. ‘Bij je adoptie is ons verteld dat als jij dertien zou zijn, we meer te weten zouden komen.’

‘Je snapt natuurlijk wel,’ knipoogt pap, ‘dat wij jarenlang met spanning op je dertiende verjaardag hebben gewacht. Ik was diep teleurgesteld dat er de dag daarna geen dikke enveloppen door de brievenbus vielen. Jouw verjaardag is bijna een half jaar geleden en nu pas krijg je bericht...’ Hij heeft een brede lach op zijn gezicht en we moeten alle drie lachen.

‘Laten we even serieus blijven,’ zegt mam. ‘Ik denk dat dit het moment is waarop er een tipje van de sluier wordt opgelicht. Maar als ik de brieven zo lees, denk ik dat je toch echt naar Cornwall zult moeten gaan, lieve Chiara.’

‘Ik, alleen?’ Ik sputter een beetje tegen, eigenlijk vind ik het wel heel eng om helemaal alleen op reis te moeten. ‘Waarom gaan jullie niet gewoon met me mee?’

‘Ja, dat zou wel kunnen,’ zegt mam langzaam. ‘Quentin geeft dat in zijn brief ook wel aan, maar...’

Pap is zoals altijd heel nuchter. ‘Ik denk dat het beter is als je alleen gaat. Dan kan je zelf helemaal op je eigen manier ontdekken wat er te ontdekken valt. Ik heb het gevoel dat dat heel veel is.’

‘We hebben niet alleen een brief van Quentin ontvangen,’ zegt mam dan. ‘Er zat ook een brief van een notaris bij, Campbell of zo. Hij schrijft dat het volkomen vertrouwd is om naar Quentin toe te gaan.’

‘Je wilt toch weten wie je bent?’ vraagt pap. ‘En wie je ouders zijn? Die doos van die Quentin komt niet zomaar hier naartoe. En er woont een huishoudster bij hem in huis die heel lekker schijnt te

koken.’ Pap grinnikt. ‘Zullen we toch maar met haar meegaan, Rosa?’

Mam probeert me iets meer gerust te stellen. ‘We gaan een heel groot deel samen. We reizen met z’n drieën naar Engeland, maar het laatste stukje moet jij alleen doen. De uitnodiging van Quentin is vooral aan jou gericht, veel minder aan ons. We brengen je zo ver mogelijk, tot Cornwall, en dan gaan wij daar een paar dagen samen op vakantie, terwijl jij op avontuur bent in St Ives. We kunnen elke dag bellen en berichtjes sturen.’

Ik zucht. Ik ben heel nieuwsgierig, maar alleen naar vreemde mensen in een vreemd land... ‘Dan moet ik Engels praten,’ probeer ik nog.

‘Jij volgt niet voor niets een speciaal programma op school. Jouw Engels is hartstikke goed, je kan je prima redden.’

Pap vist ondertussen de laatste snippers pepperoni uit zijn pizzadoos. Hij ziet nooit ergens problemen.

‘Aha,’ zegt mam, ze heeft de agenda’s erbij gepakt. ‘Over een paar weken heb jij vakantie. Als Quentin tijd heeft, kan je dan misschien een weekje naar St Ives.’

‘Goed plan,’ knikt pap. ‘Gewoon gelijk gaan doen, niet uitstellen. En misschien kom je wel iets te weten waardoor je nachtmerries minder worden. Je zult in ieder geval een fantastische week aan zee hebben.’

‘Als je maar wel elke dag iets van je laat horen.’

Misschien hebben ze ook wel gelijk. Dertien is kennelijk de magische leeftijd. En ik ben nu dertien.

Nu ik erover nadenk, die briefjes krijg ik sinds ik dertien geworden ben. De afgelopen dagen zijn het er opeens wel heel veel en nu is ook die brief van Quentin Q. gekomen. Het is tijd, ik wil weten wat hij heeft gevonden dat van mij is, ik ga naar Cornwall!